

BRANKO ČEĀEC

A szex és a sár tájképei

Az utcákat már a kutyák is elhagyták:
 a repülők lebombázták a külvárosi településeket, a pedagógia utolsó
 morzsáival teleszórt kerteket benőtte a tarack és a pitypang,
 ahonnan miniszoknyával bújtál elő, frissen szőrtelenített
 lábszárral, sokat beszéltél a narancsról és
 a vlagyivoszokról, a borban úszó sárkányfejűekről és a balatoni porról,
 a merész fekvőtámaszokról és a Csendes-óceán,
 vagy más tengerek, a karfiol, a kegyelmes nővérek és
 a korlovačko sör fennsíkjairól.
 – *istenem, micsoda káposzta!* – hajtogattam magamban ugyanazt
 a mondatot, lesve a térdedet és a barokkos
 sorrendű fogazatod.
 Gorombán és finoman, mint a művész vagy a filantróp
 ifjúkorában, lesiklottam a test nyílásába, a túlélés
 tapasztalatával.
 ember, egy szál sem az utcákon.
 nedvesség a szájban, nyers Texas elültetve a vadászpuskában,
 öröm, a pásztor álmatag hangja a szimbolikus legelőn.

2003. április 20.

a visszatérés tájképei

A nap habja elpárolog a síkos felszínről.
 Hajdan talán minden szép volt:
 a repülők, az órabérek, a buldózerek...
 Akárcsak a történelem sötét árnyékában,
 egyszerre úsztak ki belőle a kísértetek és a szépségek,
 a bús tengerek meg elsiratták
 az elhalványult gyerekkorokat.

Az eső álmosan lecsorog az ablak lankáin.
 A holt örök levetik a halottas maszkokat.
 ljesztő az örök, hermetikus mosolyuk.
 A képek lankadatlanul fakulnak.

A múlt szövegei eltávoznak a szétfolyt mondatokból.
A tavasz zöld párkányai lecsúsznak az ujjak között,
mint az erőtlenség grimaszai az ajkáról,
mint cseppek a vízesésben,
és az emlékezet hatalmas mezői
az egyetlen katedrális talapzatában.

1991. június

a nosztalgia fantomja

kesztyűk a birtoklás bizonyítékaként szolgáltak: iszonyodtam a hamis érintés gondolatától, a védelem vulgaritásától, melyből a paranoia rendetlen, szőrös madarai keltek ki, romantikus szórakozások a menedék jegén, ahonnan filmek és sztereotípiák csöpörésztek: Hollywood, RAI, DUE, a nosztalgia fantomja, megszakítja a légzést, nyomukban a késő délután válsága, porcica és a hazafias képregény átlátszó alakjai, science-fiction, az elolvasatlan könyvek lavinája, mindez a temetői gyertyalángban válik füstté, mintha palimpszesztusok lennének, vadorzás, felejtés. Felejtés.

csendélet

Szürke felület, szürke csend, fekete keret, fekete gomb, érzékenyebb a frissen tépett szűz csiklónál az öröm és a pátosz arsenáljában. Az illatos kert és a kutya görcse arra a napra emlékeztet, amikor személyiség voltam: később elszövegesedtem. És ez, azt mondják, egy csendélet képe a jelenlévő jelölő szubjektummal, ige nélkül, elbeszélő múlt nélkül, rendőrségi kíséret és humanitárius segély nélkül: kérdés, válasz, kijelentkezés, csend: *Virág a keresztútról, Szegfű a költő sírjáról.*

1992

Orcsik Roland fordítása

Branko Ćepec, életrajzi jegyzetét és további szövegeit lásd a *Fosszília* korábbi számaiban (2000/2., 2000/3-4.). A mostani írások alapjául a legutóbbi, gyűjteményes verseskötete szolgált: *Ekrani praznine* (2001), valamint a *Quroum* folyóirat 2004/1-es száma (A szex és a sár tájképei). Legutóbb magyarul a *Magánzférák reinkarnációja. Kortárs horvát költészet* (Vál. és szerk.: Virág Zoltán, Messzelátó, Szeged, 2002) és *A melankólia krónikája* (Vál. és szerk.: Goran Rem, Jelenkor Alapítvány, Pécs, 2003) című antológiákban olvashatók az írásai.